

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25^{III} — AMSTERDAM

VERSCHEIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

AAN HET WERELDPROLETARIAAT!

Klassegenooten!

Reeds sedert jaren zien wij de stuiprekkingen van de kapitalistische maatschappij in haren doodstrijd. Historisch is deze maatschappij overleefd en van het stadium van hare opkomst in dat van haren ondergang overgegaan. In deze periode van de doodscrisis van het kapitalisme, moet de bourgeoisie alle ellende op het proletariaat afwentelen en onze klasse in een toestand van absolute verellending brengen. Millioenen proletariërs worden uit 't productiesysteem uitgeschakeld. De massale werkloosheid neemt met den dag toe. Over de geheele wereld zijn thans millioenen arbeiders werkloos en tot den ondergang gedoemd.

Proletariërs! De bourgeoisie noemt dit alles, wat thans bezig is te geschieden: „Rationalisering”, doch een „rationalisering” der kapitalistische economie bestaat niet. De afzetmogelijkheden worden steeds kleiner. Hoe meer arbeiders uit het productieproces worden gestooten, des te kleiner wordt de koopkracht der massa's. In de huidige periode kan de bourgeoisie geen overeenstemming meer brengen tusschen de doorslaggevende hoofdzakelijke kenmerken dezer maatschappij, tusschen productie en afzet.

Klassegenooten! Geloof gij nog hoop te kunnen koesteren, uit uwe huidige ellende te geraken, of misschien, door tot nu toe aangewende methoden, een wijziging in den huidige toestand te brengen? Ziet dan hoe deze kapitalistische wereld er uit ziet!

De huidige crisis vond haar zichtbare uitdrukking in den wereld-oorlog, welke de geheele kapitalistische wereld deed wankelen. De wereld-oorlog gevoerd door de kapitalistische grootmachten, was de belangenstrijd van de afzonderlijke nationale kapitaalsgroepen om de machtsposities op de wereldmarkt. De wereldoorlog en zijn afloop hebben echter geen oplossing voor de crisis van het kapitalisme gebracht. De tegenstrijdigheden der kapitalistische economie treden steeds duidelijker en scherper aan den dag. De bourgeoisie is niet meer in staat de maatschappelijke ontwikkeling hooger op te voeren. Het kapitalisme is gekomen in het stadium van zijn historischen ondergang en het is slechts een bedriegelijke propaganda der bourgeoisie en van hare handlangers, de leiders der reformistische arbeidersbeweging, welke geworden is tot een geheel aan het kapitalisme onderworpen beweging over het proletariaat, die tracht in het proletariaat de gedachte aan een herstel van het kapitalisme te doen postvatten. De bourgeoisie wentelt alle lasten van deze crisis op het proletariaat af. De totale verarming en absolute verellending van het proletariaat hebben reeds een ontstellende afmeting aangenomen.

Proletariërs! Alles, wat gij thans lijdt, zijn de konsequenties van de ondergaande kapitalistische maatschappij, welke u in het barbarisme zal storten. Geen pacifistische of reformistische taktiek en methoden kunnen iets aan deze feiten veranderen. Integendeel, daar de reformistische propaganda ten doel heeft u te verblinden, worden alle lasten van deze periode des te gemakkelijker op u afgewenteld. Uit dezen toestand kan en wil de reformistische arbeidersbeweging van alle schakeering, van Amsterdam tot Moskou, geen uitweg vinden, daar zij tot het sterkste bolwerk der bourgeoisie geworden is. Slechts de emancipatie uit de burgerlijke ideologie, slechts de revolutionaire klassenstrijd der proletariërs tegen de kapitalistische maatschappij, kan het proletariaat uit dezen toestand redden,

door in de plaats van de kapitalistische productie de communistische te stellen.

Laat ons nagaan hoe de toestand in de verschillende landen is.

Engeland bevindt zich reeds sinds de beëindiging van den wereldoorlog in een zeer scherpe, steeds meer om zich heengrijpende, economische crisis; de burgerlijke statistiek bewijst, in weerwil van haar kapitalistische eenzijdigheid, de steeds voortschrijdende uitbreiding van den economischen chaos. Het stilleggen van bedrijven en de sluiting van werkplaatsen, ontnemen aan het proletariaat meer en meer iedere levensmogelijkheid. Verlenging van den arbeidstijd, vermindering van de menselijke arbeidskracht zijn de begeleidende verschijnselen van den ondergang van deze nationale kapitaal-eenheid.

Hoe ver de doodscrisis in dit land reeds doorgereken heeft, kan voorts nog blijken uit de in- en uitvoercijfers. In het laatste jaar bedroeg de invoer 9,5 milliard Mark (5,7 Milliard gulden) meer dan de uitvoer. Uit dit cijfer blijkt overduidelijk, dat de crisis steeds verder doorgreift. Telkenjare is de invoer grooter dan de uitvoer en dit in steeds toenemende mate. Over 1926 was het invoer-saldo niet minder dan 72 miljoen Pond Sterling (864 miljoen gulden) hooger dan over 1925. Weliswaar heeft de mijnwerkersstaking dit cijfer beïnvloed, doch ten slotte mag niet worden vergeten, dat deze staking zelf een gevolg van de crisis was! De engelsche bourgeoisie is niet meer in staat het proletariaat ook slechts het geringste levensniveau te garanderen. De staking der Britsche mijnarbeiders was een poging van de Britsche arbeidersklasse, zich tegen de gevolgen van de huidige crisis te verzetten. Juist het verloop dezer staking levert het bewijs, dat de crisis niet op te lossen is met gelijktijdige instandhouding van het kapitalisme, daar zij een crisis van de kapitalistische maatschappij zelf is. Deze laatste groote staking luidt een nieuwe fase der Engelsche arbeidersbeweging in. Allengs zal het Engelsche proletariaat gaan inzien dat loonbewegingen, hoe massaal gevoerd ook, niet meer tot resultaten kunnen leiden. Allengs zal het inzien, dat in Engeland, evenals in de geheele kapitalistische wereld, het proletariaat slechts kan zegevieren, indien het zijn historische taak begrijpt en een zelfstandige klassebeweging ter bereiking van de proletarische dictatuur doorzet.

In Duitschland is de crisis, in weerwil van alle geschreeuw over herstel, niet afgenomen. Het aantal werklozen steigt en een nieuwe verscherping der crisis is te verwachten, daar, door de beëindiging van de staking in Engeland, de Duitse export zal afnemen, temeer nog, daar de Vereenigde Staten van Noord-Amerika thans een zeer hoog douane-tarief tegen den Duitischen import, vooral van ruwijzer en staal, willen gaan invoeren.

Frankrijk had gedurende vrij langen tijd een zoogenaamde „goede conjunctuur”. Thans echter wordt ook in dit land een steeds scherper aan den dag tredende economische crisis geconstateerd. De inflatie flatteerde de werkelijke economische situatie. Sedert enkele maanden is de Franc weer gestabiliseerd en onmiddellijk neemt den dagelijks grooter wordende werkloosheid een aanvang. Was voor eenige maanden het aantal werklozen in Frankrijk nog slechts enkele honderden, thans bedraagt dit reeds 250 duizend. De politici der Fransche bourgeoisie beginnen reeds op het gevaar der crisis te wijzen en zullen misschien trachten een nieuwe inflatie van de Franc door te zetten. Deze nieuwe inflatie zal de crisis echter slechts kunnen rekken, om later, met nog vernielender kracht, op te komen.

In Italië, Oostenrijk, Polen, Tsjecho-Slowakije, kortom, in geheel Europa vreet de crisis steeds door.

In Amerika bestaat weliswaar nog geen duidelijk uitkomende economische crisis, hoewel vele teekenen hierop wijzen, zoals de invoering van de verkorte werkweek bij de Fordfabrieken. Doch deze positie van de V. S. betekent slechts, dat de strijd om de nog bestaande afzetgebieden der wereld, voortdurend scherper wordt. De geheele kapitalistische wereld wordt aangetaat en noch conferenties, noch volkenbondpropaganda, noch bedrijfelijke stabiliserings- of herstel-propaganda, kan haar redding van een steeds dieper doortretende crisis. De burgerlijke maatschappijvorm is historisch overleefd en het proletariaat, als drager van een nieuwe historische noodzakelijke maatschappijvorm, het communisme, heeft tot taak, door een revolutionaire daad den doodsstrijd van het kapitalisme te verkorten!

Steeds scherper worden de tegenstellingen binnen de kapitalistische maatschappij. Insteede van in deze periode tot eenheid te kunnen komen, stooten de groote nationale kapitaalsgroeperingen steeds heftiger op elkaar. Alien trachten zij de afzetgebieden der aarde voor zich te veroveren. Hoe beperkter dit afzetgebied wordt, des te verwoeder strijden de kapitalistische machten er om. In weerwil van alle demagogische ontwapenings-propaganda groeit het militarisme en neemt, door de uitvinding van nieuwe chemische aanvalsapparaten, ontzettende, tot nu toe niet vermoede vormen aan.

De nationale bevrijdingsbewegingen, welke door de Derde Internationale proletarisch-communistische bewegingen genoemd worden, zijn in wezen bewegingen van de opkomende jonge bourgeoisieën, welke beginnen den strijd aan te binden tegen de europeesche en amerikaansche bourgeoisieën om het bezit van de eigen nationale afzetmarkten. De gebeurtenissen in China zijn in de allereerste plaats nationaal-kapitalistische strevingen van de chineesche bourgeoisie, om de vreemde kapitalistengroepen zooveel mogelijk uit China te verdrijven, teneinde zelf de chineesche markt te te veroveren, terwijl ook de groote mogendheden, speciaal Engeland, Amerika en Japan, onderling om het bezit van deze afzetmarkt strijden. De nationale beweging der chineesche bourgeoisie verschert echter de crisis der kapitalistische maatschappij, doordien de mogelijkheid nieuwe afzetgebieden te openen en de bestaande te vergroeten, door de concurrentie dezer jonge bourgeoisie, verkleind wordt.

Steeds scherper worden de tegenstellingen tusschen de verschillende kapitaalsgroeperingen. Frankrijk en Italië dreigen met elkander in conflict te komen. Het gevaar van een nieuwen wereld-oorlog dreigt! De oproep van den president der Vereenigde Staten, Coolidge, gericht tot de vijf groote maritieme mogendheden der wereld, met het doel te komen tot een beperking van de lichte maritieme wapening, is reeds door Frankrijk en Italië van de hand gewezen, terwijl zeker Engeland ook niet bereid is, zijn machtspositie als maritieme mogendheid op te geven. Deze poging van Coolidge bedoelt natuurlijk niet, den vrede te verwezenlijken, doch is een poging om, langs diplomatieke weg, de andere mogendheden te verzwakken. Altes wijst er op, dat, indien deze poging van Coolidge mislukt, — hetgeen wel het geval zal zijn — Amerika zelf in koortsachtigen haast zal overgaan tot uitbreiding en versterking van leger en vloot. Een nieuwe

AAN DE LEZERS!

Na langen tijd niet verschenen te zijn, komt ons blad, het eenige K. A. P.-orgaan in Nederland, weer uit. Het is ons gelukt, ondanks de gevolgen van de crisis waaronder de arbeiders lijden, en die het thans, en dit is zeker niet één van de geringste gevolgen van de crisis op de revolutionaire arbeidersbeweging, voor proletarische groepen zoo moeilijk maakt hunne inzichten te propageeren, met de grootst mogelijke inspanning en opoffering gelukt de uitgave van ons blad voor eenigen tijd te verzekeren.

Klassegenooten!

De verworping van het Moskousche „communisme" en de programloosheid en onvastheid van andere z.g. linksch-communistische groepjes, die, als de B. K. S. P.,

tengevolge van eigen principieele zwakte en onzeggzaamheid, zichzelf ophieven en, of naar de officiele arbeidersbeweging terugkeeren, of ondergaan in het niet, maakt het meer nog dan vroeger noodzakelijk dat de stem van de K. A. P., de stem van het proletarische communisme ook in dit land blijft klinken.

Zoals de S. D. A. P. het socialisme gecorrumpert heeft door de onderwerping der parlementaire partijen en vakorganisaties aan het nationale kapitaal, zoo hebben de partijen van Moskou het communisme neergehaald door zich ondergeschikt te maken aan het Russische kapitalisme.

Noch de partijen van de Tweede, noch die van de Derde Internationale vertegenwoordigen een zelfstandige, aan elke kapitalistische groepering vijandige proletarische klassebeweging.

catastrophale verscherping van de crisis zal ten slotte niet te vermijden zijn. Deze verscherping, welke in korter of langer tijd moet komen, zal haar uitdrukking vinden in een nieuwen wereld-oorlog, welke vreeselijker nog zal zijn dan die van 1914. Het bloed van talloze millioenen zal vloeien!

Proletariërs! Slechts indien gij uw historische taak begrijpt en daarnaar handelen wilt, slechts indien gij komt tot revolutionairen klassestrijd, zult gij in staat zijn deze vreeselijke ellende, welke het ondergaande kapitalisme der menscheid brengen zal, te verhinderen. De oude methoden en vormen der reformistische arbeidersbeweging, hebben u niets dan ellende gebracht en hebben de bourgeoisie politiek versterkt. Wijst daarom alle reformistische bewegingen en strevingen af! Loonstrijd en strijd voor lotsverbetering binnen het kapitalisme, kunnen u slechts verzwakken en uwe vijanden, de bourgeoisie en haar handlangers, slechts versterken! De reformistische organisaties, vormen, methoden en doelstellingen, ketenen u slechts aan de bourgeoisie. Het proletariaat kan de bourgeoisie als klasse slechts overwinnen, indien het alle banden, welke het aan de burgerlijke maatschappij bindt, verbreekt. Het proletariaat kan alleen als zelfstandige revolutionaire klasse de bourgeoisie neervellen en zijn eigen dictatuur door zetten. Klasse tegen klasse! Vernietigt daarom de parlementaire partijen en de vakverenigingen!

Vestig u uw klasse-organisatie! Vestigt op de basis van de bedrijven, de revolutionaire organisatie-vormen, welke u tot de overwinning over de bourgeoisie kunnen leiden. Vestigt en versterkt de revolutionaire bedrijfsorganisaties en de anti-parlementaire, anti-vakbeweging-kommunistische Arbeiderspartijen in alle kapitalistische landen. Maakt u op, uw eigen zelfstandige klassebeweging te vormen. Het historische uur heeft geslagen, waarin gij u als revolutionaire klasse tegenover de bourgeoisie te stellen hebt!

Op voor de proletarische klasse-dictatuur.

Klasse-genooten! Geen reformistische bewegingen, als die van de sociaal-democratische verraders en vijanden der arbeiders, geen nationalistisch-burgerlijke bewegingen, zoals Moskou ze wenscht, kunnen den dreigenden gang der crisis naar het barbarisme verhinderen. Alleen het proletariaat der kapitalistische landen der wereld zal hiertoe in staat zijn.

De proletarische bevrijdingsstrijd is de strijd tegen den ondergang der menscheid in het ellendigste barbarisme. Deze strijd kan slechts op internationalen grondslag gestreden worden, alleen als wereldbeweging kan het proletariaat winnen. Versterkt de klasse-organisatie van het proletariaat: de Kommunistische Arbeiders-Internationale. De K. A. I. moet het sterkste bolwerk van de proletarische revolutie worden.

Weg met de kapitalistische maatschappij!

Weg met de parlementaire partijen en de vakverenigingen van Amsterdam tot Moskou, welke u in het moeras van reformisme willen verstrikken!

Weg met ieder reformisme!

Leve de zelfstandige, revolutionaire beweging der proletarische klasse, tot vestiging der proletarische dictatuur, als overgangsvorm naar de Communistische Maatschappij!

Leve de K. A. I.!

Leve de Proletarische Wereldrevolutie!

DE EXECUTIEVE DER K. A. I.

Toch zal het proletariaat alléén als zelfstandige revolutionaire klassebeweging het kapitalisme kunnen neerslaan en de proletarische maatschappij-vorm, 't communisme, kunnen vestigen.

Daarom is het noodzakelijk dat het zelfstandige proletarische communisme ook in Nederland een eigen pers krijgt en behoudt. Alléén door deze pers zal het mogelijk zijn de ingewikkelde verhoudingen van het tegenwoordige kapitalisme, dat zich in de ondergangperiode zijner ontwikkeling bevindt, aan het proletariaat duidelijk te maken.

Alléén ons orgaan stelt zich tot taak op grond van de feiten, de economische grondslag voor een revolutionaire vernieuwing van de arbeidersbeweging bloot te leggen. Hierdoor willen wij ook positief dus voor wat betreft organisatie-vormen, methoden en doelstelling van het proletariaat,

De verkiezingen.

Een kritische beschouwing van de z.g.n. „arbeidersgroeperingen"

Voor ieder die revolutionair-critisch dezen tijd beschouwt, is duidelijk, dat groote sociale hervormingen die werkelijk iets veranderen aan den toestand der massa's, niet meer mogelijk zijn, evenmin als een succesvolle strijd van de vakbeweging. Een paar groote voorbeelden zullen dit duidelijk maken.

Van de, onder den invloed van de revolutionaire massabeweging in Duitschland van de bourgeoisie afgedwongen aucturendag en loonsverhoogingen, is thans zoo goed als niets meer overgebleven. De revolutiegolf vloeide terug, de korte periode van schijnhoogconjunctuur ging voorbij. Noch het parlementarisme, noch de vakbeweging waren in staat het eenmaal bereikte te handhaven of terug te winnen.

Ondanks deze feiten, d.w.z. ondanks de grooter wordende verarming en zelfs pauperisering bevinden nog steeds groote massa's der arbeiders zich in de vakbeweging, steunen zij het parlementarisme en versterken daardoor de band die hen aan de bourgeoisie bindt, hen onderwerpen en ellendig houdt. Of nu dit parlementarisme gepropageerd wordt op de wijze van de sociaal-democratie, of dat het, zich vermommend als „revolutionair" parlementarisme gepropageerd wordt door de aan Moskou onderworpen partijen of opgediend wordt door thans bij de R. V. I. aangesloten vroegere syndicalisten, het is en blijft een reactionaire verbinding tusschen het proletariaat en bourgeoisie. Het ketent de arbeiders aan den burgerlijken staat, één van de machtigste instrumenten, waarmee de bourgeoisie het proletariaat onderwerpt.

Waar, zoals in dit land door de stembang, die openlijk of bedekt, goedgekeurd wordt, door alle parlementaire partijen en die bewijst, dat de bourgeoisie bij deze deelname van de arbeiders aan de parlementaire schijnbeweging geïnteresseerd is, de arbeiders naar de stembus zullen worden gedreven, is het de taak van alle wezenlijk revolutionairen dit zoo scherp mogelijk te bestrijden.

Het bedrog van den burgerlijken staat moet ontmaskerd worden. Het parlementarisme en de stembang moeten vernietigd worden. Voor wat betreft de burgerlijke partijen, waaronder wij ook de S. D. A. P. verstaan, zij onzerzijds slechts vastgesteld, dat zij geen andere bedoeling hebben dan de bestaande orde te verdedigen, het verval dier orde te verbergen, en aan den opbouw van het kapitalisme mede te werken.

Alle verkiezingsgeschetters van de sociaal-democraten komt ten slotte hierop neer, dat de arbeiders

den grondslag leggen voor de geestelijke vernieuwing, het revolutionaire inzicht, de zelfstandigheid van denken en de revolutionaire strijdwil van het proletariaat.

Klassegenooten!

Als gij het met ons één zijt dat 't noodzakelijk is dat de stem van de K. A. P. gehoord en dat onze opvattingen gepropageerd zullen worden opdat zij de massa's

belogen worden omtrent den werkelijke toestand van het kapitalisme, belogen worden omtrent de „resultaten" die de Wibaut's, de Heijkoop's en de Alberda's beweren bereikt te hebben en voor het geval ze wederom op de gunst en de recomandatie der kiezersmassa's kunnen rekenen in de toekomst, nog bereiken zullen.

Deze geheele demagogie dier salon- en hof-socialisten, onderworpen als ze zijn aan het nationale kapitaal, kan niet beletten, dat de werkelijke economische toestand van het proletariaat steeds ellendiger wordt. De sociaal-democratie werkt nationaal en internationaal mede aan de opbouw van het kapitalisme, in werkelijkheid echter zijn zij evenmin als de bourgeoisie in staat het kapitalisme weer gezond te maken. Zij helpen slechts mede om het bestaan van het kapitalisme te rekken en daardoor de steeds grooter wordende ellende der arbeidersmassa's te bestendigen.

Bewezen we dit reeds met de feiten tot teruggedingen van den achtvarendag en de verlaging van het arbeidsloon, vooral mogelijk geworden door de internationale massawerkloosheid, die een blijvend bevestigend verschiensel van deze ondergangperiode is, op één speciaal parade-paardje dat de partijcheifs van de S. D. A. P. den laatsten tijd bij voorkeur berijden, n.m.l. de ontwapeningsleus, willen wij nog nader ingaan.

Terwijl de economische verhoudingen de kapitalistische groeperingen steeds scherper tegenover elkaar stellen en dwingen zich tot de tanden toe te wapenen, trachten de sociaal-democraten, knechten en charlatans van de bourgeoisie als ze zijn, bij het proletariaat het geloof in een komende vreedzame periode van kapitalistische ontwikkeling op te dringen. Dit geloof echter maakt het proletariaat niet sterk, doch voor wat den strijd tegen het kapitalisme betreft geestelijk en materieel zwak.

Wij zeggen tot de arbeiders: „de wereld ontwikkelt zich niet naar den vrede, doch naar den oorlog".

De bourgeoisie ontwapent zich niet, doch wapent zich tot het uiterste. Aan deze feiten kan het pacifistische gelamenteer van de S. D. A. P. en andere z.g.n. pacifistische groepen niets afdoen. Dat trouwens deze geheele ontwapeningscomédie bedrog is en vijandig aan het proletariaat, bewijst het feit, dat de S. D. A. P. hier te lande opkomt voor een politie-leger dat slechts kan dienen om eventueele revolutionaire bewegingen neer te slaan. Dit is dus geen pacifisme, doch brutale geweldspolitiek tegen het proletariaat. Trouwens ook de

aangrijpen en zoo tot revolutionaire daadkracht zullen worden, spanf dan al uw krachten in om de uitgave van ons orgaan financieel mogelijk te maken.

Abonneert u op ons blad!

Stuurt ons regelmatig bijdragen!
Zorgt dat de proletarisch-communistische pers niet vernietigd wordt!

REDACTIE EN ADMINISTRATIE

huichelachtige manier waarop de S. D. A. P. praktisch het brutaalste geweld tegen het hoogculturele doch in kapitalistisch raffinement zwakke Javaansche volk verdedigt, bewijst wat we van deze pacifistische huichelarij te verwachten hebben. Ondanks alle machtsposities die deze heeren bekleeden, hebben ze geen hand uitgestoken om de arme, onderdrukte, uitgemergelde en bloedig mishandelde Javanen te helpen en de brutale Hollandische militairen en regentenklieken te bestrijden. Dat de heeren inderdaad aan den kant der Hollandische onderdrukkersklieken staan, bewijst een opmerking in het S. D. A. P.-sche dagblad „Het Volk": „Het zal ons", aldus de schrijver van het Buitenslandsch Overzicht van dit noble orgaan, „niet licht over de lippen komen, dat in Indië nog wordt geregeerd met dezelfde barbaarsche methoden als in vroeger eeuwen".

Waarlijk Batavus Drogstoppel is niet dood. Hij leeft in de kolommen van „Het Volk"! „Doch de Javanen wordt mishandeld".

Hoeeer de heeren sociaal-democratische partijcheifs in deze dingen zich stellen op den bodem van het nationale kapitaal, blijkt uit het feit, dat het niet minder bloedige en huichelachtige orgaan van de partij van Noske, de moordenaar van de Duitse proletarische revolutie de „Vorwärts" — men moet hierbij rekening houden dat de Duitse bourgeoisie geen kolonien heeft doch ze graag wil hebben — in een beschouwing over het optreden der Hollanders op Java, schreef:

„De behandeling van de inlanders in Ned.-Indië vormt één van de afschuwelijkste hoofdstukken der koloniale politiek van den nieuwen tijd".

De Hollandische uitbuiters treden in Indië, volgens de „Vorwärts" nog steeds op „met dezelfde barbaarsche methoden als in vroeger eeuwen".

Feller dan door dit tegenover elkaar stellen van de opmerking der Noskieten en hun Hollandische stiefbroeders, kan zoowel de koloniale politiek als het huichelachtige pacifisme van onze nationale S. D. A. P., wel niet geteekend worden.

De partijen van de Tweede Internationale treden ieder op voor de bourgeoisie van hun eigen land. Zij denken voor de grofste huichelarij niet terug om het proletariaat als klasse te verzwakken en geestelijk af te stompen, hetgeen we met een zeer belangrijk feit uit de internationale politiek van den jongsten tijd zullen bewijzen.

De Fransche bourgeoisie wil zich, gedwongen vooral door de groeiende tegenstelling met Italië, tot de tanden toe wapenen en het imperialistische militarisme tot een niet gekende hoogte opvoeren. Een kenmerkend bewijs er voor hoe weinig reele betekenis deze ontwapenings-demagogie heeft, is wel het feit, dat de man die voor de Fransche bourgeoisie dit imperialistische militaristische leger-instituut ontworpen heeft, is, o, ironie der geschiedenis, niemand anders dan de bekende Fransche sociaal-democraat Boncour, tevens bekend Volkenbondsverdediger. Het principe van deze door een partijgenoot van onze nationale S. D. A. P. ontworpen super-imperialistische en militaristische wet is: het geheele Fransche volk gewapend ter verdediging van het Fransche imperialisme. Mannen, vrouwen, kinderen en ouden van dagen, worden in het nieuwe Fransche imperialistische oorlogsapparaat gedwongen opgenomen. Deze wet van Boncour vertegenwoordigt een uiterste van imperialistische wapening als voor en zelfs tijdens den wereldoorlog nog ondenkbaar was. Zoo ziet men dus dat de sociaal-democratie een Januskop draagt, van voren naar de kiezers gekeerd, pacifistisch, van achteren naar 't

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:
AMSTELKADE 25 III — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
Abonnementprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

FEITEN EN BESCHOUWINGEN.

De tegenwoordige fase van het kapitalisme kenmerkt zich vooral door de groeiende tegenstellingen tusschen de verschillende burgerlijke groeperingen. Een geest van geprikkeldheid, is ondanks alle vriendelijk klinkende pacifistische praatjes, zoowel in de binnenlandsche als in de buitenlandse politiek allerwege waar te nemen. In de crisis der burgerlijke maatschappij vindt deze geprikkelde stemming en vinden de steeds scherper wordende tegenstellingen hunne grond. Steeds meer wordt de bourgeoisie gedwongen de bijzondere belangen van bepaalde groeperingen op den voorgrond te brengen, daarmede in wezen echter de positie van de bourgeoisie als klasse verzwakkend en de gang van de crisis verscherpend. Wij wezen er reeds in ons vorig nummer op dat de kolentaking in Engeland inderdaad behoort tot de uitingen van de economische crisis van het kapitalisme, die vooral Engeland, het klassieke land van het moderne kapitalisme, zoo buitengewoon sterk aangegrepen heeft. De feiten van den jongsten tijd tonen de juistheid van deze uitspraak onafwijfsbaar duidelijk aan. Volgens de jongste berichten is op de productie over de maand April j.l. een verlies geleden van 607.000 pond Sterling, d.i. ongeveer zeven en een kwart miljoen guldens. Een der Engelsche mijnwerkersleiders, verklaarde dan ook volgens „De Telegraaf”: „De regelingen, die na de jongste staking zijn getroffen, hebben niets geregeld en wij staan aan het begin van een nieuwe ernstige nationale steenkoolcrisis”. Anders dan de nieuwe catastrofe was echter niet te verwachten. De bourgeoisie wentelt weliswaar de gevolgen van de crisis op het proletariaat af, dat hierdoor tenslotte tot een levenspeil teruggeduwd wordt als in den aanvang van de ontwikkeling van het moderne kapitalisme. Een volkomen reformistische, dus zwakke arbeidersbeweging werkt deze tactiek in de hand, doordat zij het proletariaat alle geest- en daadkracht ontnemt om tot een zelfstandig, tegen de kapitalistische maatschappij gerichte, revolutionaire klassebeweging te komen. Toch is ondanks dit alles de bourgeoisie niet in staat de tegenstellingen en de reusachtige moeilijkheden waarvoor de crisis haar stelt, te boven te komen. Integendeel, deze moeilijkheden nemen steeds scherper vormen aan. Binnen korten tijd zal dan ook wel de reusachtige blijvende werkloosheid onder de Engelsche arbeiders weer ontzettend groeien, als gevolg van deze nieuwe verscherping van de kolencrisis.

Ook uit Amerika, het beloofde land van allen die, of zij nu uiterst reactionair heeten of tot de officieele arbeidersbeweging behooren, hun hoop

kapitaal gekeerd, een uitgesproken imperialistisch karakter dragend.

Arbeiders laat je niet door de verkiezingspoppekasterij bedotten. Het parlementarisme, kan geen middel zijn waarmee het proletariaat zich bevrijdt. De sociaal-democratische partijen behooren tot de ergste, vaak dubbelzinnigste vijanden der arbeiders. Bezien wij thans de min of meer om Moskou staande parlementaire groeperingen, namelijk de groep Seegers en de groepen van Wijnkoop en Kitsz. Deze laatste, oud-socialist, thans aangesloten bij de R. V. I. te Moskou, heeft blijkbaar, sinds hij onder den invloed staat van bons Losowsky en van den N. A. S.-leider Sneevliet, met zijn haren ook zijn streken verloren. Het is trouwens niet de eerste keer dat deze man zich, ondanks tamelijk scherpe protesten uit eigen rijen, kandidaat laat stellen bij verkiezingen voor kapitalistische tegenwoordigende lichamen. Hij deed dit ook voor eenige jaren, toen hij zich als No. 1 liet stellen op de door wijlen de B. K. S. P. en een aantal voormannen van het N. A. S. samen opgestelde R. A. Clijst.

Wij wijzen op dit geval Kitsz, voornamelijk om op eenige belangrijke principieele kwesties die hemmede in verband staan, nader de aandacht te vestigen. Eerstens blijkt uit de kandidaatstelling van Kitsz, voor de zooveelste keer de mislukking van de Moscouche eenheidsfrontierij. Weer als in de dagen toen Wijnkoop nog onomstreden de partijchef der Hollandsche C. P. was, staan de officieele sectie van de Moscouche Internationale en het bij de R. V. I. aangesloten, zoogenaamd revolutionair vakverbond, het N. A. S., zoo scherp mogelijk tegenover elkaar. Het „eenheidsfront” heeft voor de zooveelste keer een groote nederlaag te boeken. Het heeft thans, als vroeger, slechts geleid tot een versplintering in eigen rijen van het Hollandsche Moscovitendom. Geen vriendelijk gestelde „open brieven” aan „Kamaraad Kitsz”, kunnen dit feit verblomen. De Moscouche „eenheidsfrontierij” leidt slechts tot versplintering in eigen rijen, tot overgave aan het reformisme van de z.g.n. „linkervleugel” der sociaal-democraten. Maar deze eenheidsfrontierij heeft niets te doen met revolutionaire klassepolitiek, die het proletariaat als klasse wil samenvatten in een zelfstandige klassebeweging tegen het kapitaal, doch is slechts een partij-strategie, een „linkervleugel-politiek”, die alleen kan leiden tot onderwerping aan de bedoelingen en doeleinden van het reformisme.

De kandidatuur-Kitsz is een uiting van deze nieuwe nederlaag der eenheidsfrontierij en van de hopelooze machteloosheid, die de politiek der aan Moskou onderworpen partijen kenmerkt. De kandidatuur-Kitsz wijst nog echter op een andere belangrijke kwestie, die het revolutionaire proletariaat zeker meer dan het tot dusver deed, onder de ooggen moet zien, namelijk, op de verbinding tusschen het officieele parlementarisme en de vakbeweging. Deze verbinding is één van de voornaamste redenen waarom wij van den aanvang van het bestaan der K. A. P. af even scherp tegen de vakbeweging als tegen de parlementaire partijen opkwamen. Dit parlementarisme van de vakverenigingen uitte zich vroeger alleen in het geheime, oncontroleerbare parlementarisme, zooals dat tot uiting komt in onderhandelingen met allerlei kapitalistische organisaties, het zitting nemen in gesloten regerings-commissies, enz. Thans, in dezen tijd van crisis van het kapitalisme, worden de vakverenigingen gedwongen, doordat zij met de gewone vakverenigingsmethoden niets meer kunnen bereiken, naar andere middelen van propaganda om te zien. De

crisis verandert nu eenmaal het type van de geheele officieele arbeidersbeweging.

Stenhuis de leider van het N. V. V. was de eerste vakverenigingsleider die dit openlijk uitsprak, die begreep dat het reformistische standje van de vakbeweging zich met andere middelen dan vroeger moest trachten te handhaven. Hij poneerde daarom het reactionaire denkbeeld van „de partij van den arbeid”. Kitsz, het N. A. S., de o. de syndicalistische anti-parlementariers, zijn de eerste die dit reactionaire denkbeeld van Stenhuis in praktijk brengen. De kandidatuur-Kitsz is uiting van de machteloosheid der vakbeweging om thans nog iets te bereiken, of nieuwe aanslagen op het levenspeil der arbeiders af te weren. Zij is uiting van de pogingen der vakverenigingsbonzen om die machteloosheid te verbergen onder de parade-acties van het parlementarisme. Uiting van de sterker wordende band tusschen vakbeweging en kapitalistischen staat. Het revolutionaire proletariaat heeft alle reden om tegen de kandidatuur-Kitsz even sterk stelling te nemen als tegen de andere parlementaire groeperingen. De vakbeweging, verbonden met het kapitalistische bedrijf en met den staat der bourgeoisie is vijandig aan de klassebeweging van het proletariaat. Stelt tegenover haar de revolutionaire bedrijfsorganisatie, de revolutionaire klasse-organisatie van het proletariaat.

Beschouwen wij thans de positie van de twee groepen parlementscommunisten, die van Wijnkoop en die van v. Riel, L. de Visser e.s.

Evenals in het geval Kitsz blijkt ook uit het bestaan en uit de actieve deelname der twee groepen aan de verkiezingen de versplinterde en reformistische werking van de eenheidsfrontierij. Deze groepen, die niets beters weten te doen dan elkaar en anderen uit te maken voor sectariers, zijn in werkelijkheid door deze politiek zelf tot volkomen onbetekende groepjes van politieke gunsthengelaars geworden.

Reeds sinds jaren bestreden wij de brutale imperialistische en beginsellooze politiek van Wijnkoop. Deze inderdaad treunige figuur, weet de laatste jaren niet veel anders te doen, dan door een ordinaire Jan-Klaassen-politiek in den Amsterdamschen Raad, de aandacht te vestigen waarmee hij de arbeiders, vooral de duizenden werklozen, tracht te trekken, door allerlei schijnbewegingen en schijnvoorstellen, die niet alleen niet de minste kans van slagen hebben, doch die tevens de werkelijkheid verdoezelen, n.l. dat 't proletariaat binnen de kapitalistische maatschappij en door den staat der bourgeoisie niets meer zal kunnen veroveren. De politiek van Wijnkoop beweegt zich dan ook meer en meer in de richting van de zoogenaamde „linksche” S. D. A. P. en heeft, al sinds jaren met revolutionaire politiek niets meer van doen. De stemmenverhoudingen bij de jongste statenverkiezingen hebben de rechtse ontwikkeling nog eens duidelijk met cijfers, onderstrept.

De eenheidsfrontierij heeft Wijnkoop gemaakt tot een gevangene van de „linksche” sociaal-democraten.

De officieele Moscouche partij echter, die aan deze verkiezingen deel neemt als de enige, echte, onverschaakte vertegenwoordigers van de Moscouche politiek, is, voor zoover dit mogelijk is, nog misleider, door schijn-revolutionaire en echt-opportunistische politiek, dan de andere groepen, die wij critisch beschouwen.

Vastgesteld dient allereerst, voor wat de verhoudingen betreft, dat alle oekasen tegen Wijnkoop, zelfs van allerhoogste zijde, niet tot resultaat gehad hebben dat de Wijnkoop-groep als parlemen-

taire groep is verdwenen. Integendeel Wijnkoop heeft zich als zoodanig gehandhaafd en dwingt de officieele leiding der tegenwoordige C. P. H., ondanks de verwijdering met het N. A. S. die er door ontstaan is, zijn richting uit, d.i. naar de linkervleugel der S. D. A. P. toe te gaan.

Zoo wordt in de praktische politiek der partijen zelf de juistheid bewezen, van onze opvatting dat elk parlementarisme er toe leidt van de revolutionaire opvattingen een revolutionaire frase te maken ledere taktiek heeft zijn consequenties. Wie den weg van Eenheidsfront bewandelt, in een tijd dat de klasstegenstellingen steeds scherper worden, moet bij het reformisme, d.i. bij de bourgeoisie, terecht komen. Wij wijzen op enkele uitlatingen in de oekase der z.g.n. Komintern tegen Wijnkoop, welke is opgenomen in de „Inprekorr”.

De geheele politieke ontwikkeling van Wijnkoop en Van Ravensteyn in de laatste jaren was een meer en meer afgaan van de revolutionaire principes en revolutionaire praktijk van de „Komintern”. Aldus „Inprekorr”. Als eerste bewijs hiervoor noemt de Moscouche Internationale dan het aanbod dat Wijnkoop einde 1922 aan Troelstra deed, om samen „als socialistische partijen” „een grondslag voor de vorming van een regering te trachten te vinden”. Het is inderdaad een van die staaltjes van buitengewone onbeschaamdheid die de Moscovitische partijchefs nu eenmaal kenmerkt, om thans, na jaren, nadat om geheel andere redenen de breuk met Wijnkoop noodzakelijk geworden was, met deze kritiek te komen.

Jarenlang heeft men ons op de ergste en goorste wijze aangevallen, omdat wij dit regeringsaanbod van Wijnkoop op de scherpe wijze bestreden en als een contra-revolutionaire daad brandmerkten en thans komen deze heeren, die volkomen voor dit alles mede-verantwoordelijk zijn, met dit geval aan om nota bene de reactionaire gezindheid van Wijnkoop te kenmerken. Erger staaltje van politieke dubbelzinnigheid en huichelarij is niet denkbaar.

Thans komen de trouwe volgelingen der Ekki om de gunst der kiezers bedelen. Wij zeggen „der kiezers”, want de parlementscommunisten, of zij nu Wijnkoop heeten of De Visser, hebben het sinds lang verleerd alleen op de arbeidersklasse een beroep te doen. Dezelfde politiek van beloften en ordinaire reclame voor eigen standje, als bij andere reformistische groepen nemen we bij hen waar. Reeds laten zij in Amsterdam reclame-biljetten drukken, waarin zij zeggen, dat, wie afschaffing wil van belasting op de arbeidersloonen, op hun kandidaten moet stemmen. Kan het demagogischer?

Evenals de sociaaldemocratie is ook het moscovitische „communisme” tot een aanfluiting geworden. Het is zaak van alle revolutionairen deze dingen aan de kaak te stellen. Tegen parlementarisme en vakbeweging moet het proletariaat komen tot zelfstandige, proletarische klassebeweging. Het moet zich bevrijden van elk reformisme. Op voor de rev. klasse-organisaties: de revolutionaire Bedrijfsorg. en de anti-parlementaire K. A. P.. Tegen het parlementarisme: de diktatuur van het proletariaat als klasse.

Het adres voor redactie en administratie is thans: IJSELSTRAAT 51 III

en opheffing van zich zelf. Zij kunnen slechts als nummelende ouwe wijven zich over verbazen dat de wereldontwikkeling een anderen gang neemt dan zij-meenden.

Naast deze economische feiten uit Engeland en Amerika willen wij ook nog op een gebeurtenis wijzen die, men kan wel zeggen de geheele financierswereld in beroering gebracht heeft. Wij bedoelen den zoogenaamden „zwarten Vrijdag” aan de Berlijnsche Beurs. Op Vrijdag 13 Mei j.l. ontstond plotseling een paniek-stemming aan de Berlijnsche beurs. De aandelen van de allergrootste Duitse industriele en handelsondernemingen kelderden plotseling met duizelingwekkende vaart. Het werd een ware „Krach”. Een ineenstorting. Dalingen met meer dan 200% waren geen zeldzaamheid.

Dit alles weten de dol geworden speculanten aan een maatregel door den president der Duitschen Rijksbank Dr. Schacht genomen tegen de krankzinnig-hysterische speculatiewoede aan de Berlijnsche beurs. De werkelijkheid is echter dat deze val van de aandelen der grootste Duitse ondernemingen met zeldzame duidelijkheid laat zien dat „economie” die de bourgeoisie thans bedrijft, geheel en al is, een economie van den schijn en van den leugen. De aandelen van allerlei groote Duitse ondernemingen waren alleen door speculatie, reusachtig boven hunne werkelijke waarde gestegen. Niet de beter geworden positie van het bedrijfsleven verbeterde de positie van de aandelen doch een dulle speculatie, die de aandelen vaak met 300 à 400% in de hoogte gedreven had. De werkelijke toestand van het Duitse kapitalisme werd er door geflatteerd en tal van zoogenaamde arbeidersleiders lieten zich o.a. door dezen stand der aandelen, die zij aanzagen voor den stand der Duitse ondernemingen, misleiden en probeerden te bewijzen dat het toch werkelijk veel beter ging met het kapitalisme, waaraan zij nu eenmaal hun hart verpand hadden.

In werkelijkheid was deze geheele toestand niets dan een apencomédie. Met een slag heeft de druk der economische werkelijkheid een einde gemaakt aan dit topzwaar geworden kaartenhuis dat de Duitse bourgeoisie zich gebouwd had. De grauwe economische werkelijkheid van een doodziek kapitalistisch bedrijfsleven trad plotseling door het in flarden gescheurde kleurige charletenspak van de speculatie-economie in alle schamelheid aan den dag.

Het is echter opmerkelijk dat nu nog de bovengenoemde arbeidersleiders aan dit speculatiebedrog medewerken.

De „Vorwärts”, het orgaan van de Noske-partij huilt ook thans nog mede met het koor van in razernij ontstoken speculanten. Evenals de ergste beursschacheraars wijt zij de oorzaak van deze

kunnen slechts eindigen in volkomen passiviteit